

vægt, når investeringsfondsordningen, som foreslået såvel i dette som i det tidligere forslag, skal omfatte såvel regnskabsførende som ikke regnskabsførende skattepligtige.

Når en erhvervsdrivende ikke fører regnskab, vil man i almindelighed opgøre den skattepligtige indkomst ad indirekte vej, d. v. s. på grundlag af formuebevægelsen, reguleret med konjunktursvingninger, formueindtægter, formueudgifter o. s. v. og med tillæg af privatforbruget.

En tilsvarende opgørelse vil for den regnskabsførende foreligge i form af kapitalkontoen.

Ved kontrollen af de regnskabsførendes selvangivelser er det af stor betydning, at den direkte og den indirekte opgørelse kan sammenholdes. Det er derfor umiddelbart indlysende, at kontrollen af de ikke-regnskabsførendes selvangivelser bliver betydeligt mere usikker, idet man her kun har den indirekte opgørelse at støtte sig til. Hertil kommer, at den indirekte opgørelse bliver meget kompliceret, når der forekommer flere posteringer ud over bevægelsen i den skattepligtige formue og privatforbruget. Det har da også vist sig, at mange skatteydere ikke har kunnet magte en sådan mere kompliceret opgørelse. Det samme kan også siges at gælde en del skattelignende myndigheder.

Indførelse af investeringsfonds vil medføre en yderligere komplicering af indtægtsopgørelsen. De henlagte beløb kan fradrages ved indkomstopgørelsen, men ikke ved opgørelsen af den skattepligtige formue. De båndlagte beløb skal medregnes som aktiv ved formueopgørelsen, og den passivpost, som henlæggelsen repræsenterer, kan ikke fradrages ved formueopgørelsen. Beløb, der anvendes af investeringsfonds, medfører reguleringer såvel i aktiv- som passivside, men må ikke påvirke indkomstopgørelsen. For de regnskabsførende må det være naturligt, at der oprettes en eller flere konti for de foretagne henlæggelser til investeringsfonds. Ved sammenholden af disse med kapitalkontoen og regnskabet iøvrigt skulle der være tilstrækkelig garanti for den rigtige postering.

En tilsvarende garanti foreligger ikke for de ikke-regnskabsførende, hvor man kun har den indirekte opgørelse at støtte sig til. Materialet er her alene opgørelsen af den skattepligtige formue og forskellige oplysninger.

Ved fuld båndlæggelse, hvor beløbene i formueopgørelsen vil være af samme størrelse som henlæggelsen, skønnes det dog efter omstændighederne, at den nødvendige kontrol kan udøves, medens dette ikke findes at være tilfældet ved den yderligere

komplisering, der ville være ved en delvis båndlæggelse, hvor henlæggelserne vil være af en anden størrelse end det i formueopgørelsen opførte beløb.

De ovenfor omtalte spørgsmål har været genstand for indgående drøftelser i afskrivningsudvalget.

De medlemmer af udvalget, der repræsenterer landbruget — for hvilket det her behandlede spørgsmål i særlig grad er aktuelt — har indtrængende henstillet, at der ved udformningen af et forslag til en investeringsfondsordning ikke stilles krav om førelse af et egentligt regnskab som betingelse for at kunne foretage investeringsfondshenlæggelser. Der er herved henvist til, at det ikke vil være muligt at fremskaffe regnskabskynlig assistance for landbrugserhvervets udøvere i det omfang, dette ville være nødvendigt, såfremt landbrugere i stort tal skulle ønske at benytte investeringsfondene og derfor måtte overgå til at føre et egentligt regnskab. Der er endvidere henvist til, at det vil tage tid, inden en regnskabsførelse kan påbegyndes og komme til at danne grundlag for opgørelsen af den skattepligtige indkomst, og at dette forhold vil kunne bevirke en væsentlig udskydelse af det tidspunkt, fra hvilket disse skattepligtige kan begynde at foretage henlæggelser til investeringsfonds.

Skønt udvalget af hensyn til kontrollen med indkomstopgørelsen ville foretrække, at der foreligger et egentligt regnskab, har man dog under hensyn til de af landbrugsrepræsentanterne fremførte grunde og til betydningen af, at også landbruget får mulighed for at benytte adgangen til investeringsfondshenlæggelser, anset det for forsvarligt at foreslå, at henlæggelsesordningen søges gennemført også for ikke-regnskabsførende erhvervsdrivende. Det må imidlertid efter udvalgets mening være en forudsætning herfor, dels at de henlagte midler i deres helhed bliver båndlagt, dels at der i skemaform i forbindelse med selvangivelsen gives oplysninger om indkomstens bestanddele i det omfang, dette er nødvendigt, for at der kan føres kontrol med, at den ønskede henlæggelse ikke overstiger den tilladte størrelse. Repræsentanten for De samvirkende danske husmandsforeninger har dog udtalt, at han foretrækker, at båndlæggelsesprocenten bliver ens for alle, uanset om der føres regnskab eller ej.

Som det fremgår af det foreliggende lovforslag, har man ved udformningen af dette — på baggrund af de foran omtalte kontrolmæssige hensyn — ment at måtte kræve fuld båndlæggelse af henlæggelser, der foretages af ikke-regnskabsførende,